

ונקודת הענין — שגם בהיות הנשמה מלובשת בגוף גשמי בעוה"ז הגשמי, ה"ה במעמד ומצב ד"שלהבת עולה מאל"י", היינו, שגשמיות הגוף והעולם אינם פועלים חלישות ח"ו בהתגלות אור הנשמה, ואדרבה, עי"ז נעשית התגלות ועליית הנשמה ("עולה מאל"י") באופן של "שלהבת" גדולה וחזקה יותר, שלהבת של אש דקדושה, ש"שורפת ואינה אוכלת"³³ ("איננו אוכל"³⁴) גשמיות הגוף והעולם, היינו, שאינה מחלישה בריאות הגוף, אלא אדרבה, מחזקת בריאות הגוף, גוף כריא בגשמיות, וכל הענינים הגשמיים בשלימותם, ביחד עם השלימות ברוחניות, בעניני התורה ומצוותי.

ועד"ז בנוגע לזמן הגלות ועקבתא דמשיחא — שאין זה פועל חלישות ח"ו בעניני קדושה, תורה ומצוותי, ואדרבה, עי"ז ניתוסף חיזוק גדול יותר, כיון שרואים במוחש שאע"פ שנוסף עוד יום שנמצאים בגלות, מ"מ, עומדים בתוקף בנוגע לכל עניני תומ"צ, ולא עוד אלא שהולכים ומוסיפים מיום ליום, "שלהבת עולה מאל"י", כאמור, "ילכו מחיל אל חיל", ועי"ז "יראה אל אלקים בציון".

ז. ובהמשך לפרשת "בהעלותך את הנרות", "שתהא שלהבת עולה מאל"י" (דמינה אזלינן) — באים לפרשת שבוע זה, פרשת שלח:

בפרשת השבוע מסופר אודות שילוח המרגלים ששלח משה לתור את הארץ (כהכנה להכניסה והכיבוש דארץ ישראל) — לבחון ולראות את הגשמיות של ארץ ישראל, כמ"ש³⁵ "וראיתם את הארץ מה היא גו' השמנה היא אם רזה וגו'".

ולכאורה אינו מובן:

איך יתכן שמשה רבינו, רוען של ישראל, ש"קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע כו"³⁶, העצם והחזק דענין הרוחניות — שולח לבחון ולראות את הגשמיות של ארץ ישראל?!

יתירה מזה: לא זו בלבד שמשה רבינו שולח את המרגלים לבחון ולראות את הגשמיות של ארץ ישראל, אלא עוד זאת, ששולח אותם בזמן שהגשמיות דארץ ישראל מתגלית בכל התוקף — "והימים ימי ביכורי ענבים"³⁷, "ימים שהענבים מתבשלין בככור"³⁸, זמן שהענבים (מהפירות שנשחבחה בהם ארץ ישראל) הם בכל התוקף והשלימות!

(36) אבות רפ"א.

(37) שם, כ.

(38) פרש"י עה"פ.

(33) שמו"ד פ"ב, ה.

(34) שמות ג, ב.

(35) יג, יח"כ.

וההסברה בזה — שכוונתו של משה רבינו להדגיש שהגשמיות דארץ ישראל אינה בסתירה ח"ו לקיום התומ"צ, ואדרבה, הגשמיות דארץ ישראל מסייעת לקיום התומ"צ.

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בהדיוק "והימים ימי ביכורי ענבים" — לא רק פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל בכללותם, אלא "ענבים" דוקא: התכונה המיוחדת של ענבים — שעוד לפני דריכת הענבים רואים לא רק את חיצוניותם, קליפת הפרי, אלא גם את פנימיותם, הגרעינים שבהם, ובלשון הכתוב³⁹ "מחרצנים ועד זג", "חרצנים הם הגרעינין, זג הם הקליפות שמבחוץ"⁴⁰. ושניהם יחדיו — לא זו בלבד שאינם בסתירה זה לזה (שהקליפה אינה מסתירה על הגרעינים), אלא אדרבה, שמסייעים זה לזה, ובצירוף שניהם יחדיו נעשה פרי בריא ושלם.

ומזה מובן גם בנוגע לכללות הכניסה לארץ להתעסק בדברים גשמיים שבעולם — שגשמיות העולם אינה מסתירה ומנגדת על הרוחניות דתומ"צ, ואדרבה, הגשמיות מסייעת לרוחניות, ויתירה מזה, שעושים מהגשמיות שבעולם עניני קדושה ותומ"צ — כמודגש בענבים שעושים מהם יין לקידוש בשבת ויו"ט⁴¹, קידוש מלשון קדושה.

ויש להוסיף, שגם בנוגע להשלימות דלעתיד לבוא מודגש העילוי ד"ענבים" — "יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית"⁴².

ח. ובהמשך לזה באה גם ההפטרה דפרשת השבוע (בסיומה וחומתה⁴³) — שבה מסופר אודות שילוח המרגלים ע"י יהושע (כמו שילוח המרגלים ע"י משה בשעתו), שאצלם היתה הצלחה בקיום השליחות כהתאם לרצונו של המשלח — יהושע.

ובהקדמה — שמעלתו המיוחדת של יהושע מודגשת גם בפרשת השבוע, כמ"ש⁴⁴ "ויקרא משה להושע בן נון יהושע", "התפלל עליו י-ה יושיעך מעצת מרגלים"⁴⁵, היינו, שאצל יהושע ישנו ענין של ישועה, ועד כדי כך שהישועה מודגשת בשמו, שנקרא בשם "יהושע", ולכן זכה להיות מושיעם של בני"י, שהכניסם לארץ ישראל בתור "עם ישראל"⁴⁶, עם שלם, ששים ריבוא מישראל.

(39) נשא ה. ד.

(40) פרש"י עה"פ.

(41) כמו ביר"ט דחג השבועות, "זמן מתן תורתנו", דמיני' אולינן, וכן בשאר הימים טובים, ועד"ז בשבת שלאחרי זמן מ"ת, וכל השבתות שלאח"ז בכל השנה כולה.

(42) ברכות לד. ב. וש"נ.

(43) להעיר, שמהפירושים ד"הפטרה" הוא גם מלשון גמר וסיום (ראה אנציק' חלמודית בערכו. וש"נ).

(44) יג. טז.

(45) פרש"י עה"פ.

(46) אף שיהודים היו בארץ ישראל החל מזמנו של אברהם אבינו, יצחק, יעקב ובניו.